

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

Ἐχασε τὴν παλιὰ του ὁρμή, τὸ θάρρος του.

Τοῦ κουρασμένου σώματος του, τοῦ ἄρρωστου

σχεδόν, θᾶχει κυρίως τὴν φροντίδα. Κι ὁ ἐπίλοιπος
βίος του θὰ διέλθει ἀμέριμνος. Αὐτὰ ὁ Φίλιππος

τουλάχιστον διατείνεται. Ἀπόψι κύβους παίζει
ἔχει ὄρεξι νὰ διασκεδάσει. Στὸ τραπέζι

βάλτε πολλὰ τριαντάφυλλα. Τὶ ἂν στὴν Μαγνησία
ὁ Ἄντιοχος κατεστράφηκε. Λένε πανωλεθρία

ἔπεσ' ἐπάνω στοῦ λαμπροῦ στρατεύματος τὰ πλήθια.
Μπορεῖ νὰ τὰ μεγάλωσαν ὅλα δὲν θᾶναι ἀλήθεια.

Εἶθε. Γιατὶ ἀγκαλὰ κ' ἐχθρός, ἦσανε μιὰ φυλή.

Ὅμως ἔνα «εἶθε» εἶν' ἀρκετό. Ἴσως κίολας πολὺ.

Ὁ Φίλιππος τὴν ἑορτὴ βέβαια δὲν θ' ἀναβάλει.

Ὅσο κι ἂν στάθηκε τοῦ βίου του ἡ κόπωση μεγάλη,

ἔνα καλὸ διατήρησεν, ἡ μνήμη διόλου δὲν τοῦ λείπει.

Θυμᾶται πόσο στὴν Συρία θρήνησαν, τὶ εἶδος λύπη

εἶχαν, σὰν ἔγινε σκουπίδι ἡ μάνα των Μακεδονία.—

Ν᾽ ἀρχίσει τὸ τραπέζι. Δοῦλοι· τοὺς αὐλοὺς, τὴ φωταψία.

Η ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΣΕΛΕΥΚΙΔΟΥ

Δυσαρεστήθηκεν ὁ Σελευκίδης
 Δημήτριος νὰ μάθει ποῦ στὴν Ἰταλία
 ἔφθασεν ἕνας Πτολεμαῖος σὲ τέτοιο χάλι.
 Μὲ τρεῖς ἢ τέσσερες δούλους μονάχα
 πτωχοντυμένος καὶ πεζός. Ἔτσι μιὰ εἰρωνία
 θὰ κατανήσουν πιά, καὶ παίγνιο μὲς στὴν Ρώμη
 τὰ γένη των. Ποῦ κατὰ βάθος ἔγιναν
 σὰν ἕνα εἶδος ὑπηρέται τῶν Ρωμαίων
 τὸ ξέρει ὁ Σελευκίδης, ποῦ αὐτοὶ τοὺς δίδουν
 κι αὐτοὶ τοὺς παίρνουνε τοὺς θρόνους των
 αὐθαίρετα, ὡς ἐπιθυμοῦν, τὸ ξέρει.
 Ἄλλὰ τουλάχιστον στὸ παρουσιαστικὸ των
 ἄς διατηροῦν κάποια μεγαλοπρέπεια
 νὰ μὴ ξεχνοῦν ποῦ εἶνε βασιλεῖς ἀκόμη,
 ποῦ λέγονται (ἀλοίμονον!) ἀκόμη βασιλεῖς.

Γι' αὐτὸ συγχίσθηκεν ὁ Σελευκίδης
 Δημήτριος· κι ἀμέσως πρόσφερε στὸν Πτολεμαῖο
 ἐνδύματα ὀλοπόρφυρα, διάδημα λαμπρό,
 βαρύτιμα διαμαντικά, πολλοὺς
 θεράποντας καὶ συνοδούς, τὰ πιὸ ἀκριβὰ του ἄλογα,
 γιὰ νὰ παρουσιασθεῖ στὴν Ρώμη καθὼς πρέπει,
 σὰν Ἀλεξανδρινὸς Γραικὸς μονάρχης.

Ἄλλ' ὁ Λαγίδης, ποῦ ἦλθε γιὰ τὴν ἐπαιτεία,
 ἤξερε τὴν δουλειὰ του καὶ τ' ἀρνήθηκε ὅλα·
 διόλου δὲν τοῦ χρειάζονταν αὐτὲς ἢ πολυτέλειες.
 Παληοντυμένος, ταπεινὸς μπῆκε στὴν Ρώμη,
 καὶ κόνεψε σ' ἑνὸς μικροῦ τεχνίτου σπίτι.
 Κ' ἔπειτα παρουσιάσθηκε σὰν κακομοίρης,
 καὶ σὰν πτωχάνθρωπος στὴν Σύγκλητο,
 ἔτσι μὲ πιὸ ἀποτέλεσμα νὰ ζητιανέψει.

ΟΡΟΦΕΡΝΗΣ

Αὐτὸς ποῦ ἐπάνω στὴν χρυσὴ μονέδα
μοιάζει σὰν νὰ χαμογελά τὸ πρόσωπό του,
τὸ ἔμορφο, λεπτό του πρόσωπο,
αὐτὸς εἶν' ὁ Ὅροφέρνης Ἀριαράθου.

Παιδὶ τὸν ἔδωξαν ἀπ' τὴν Καππαδοκία,
ἀπ' τὸ μεγάλο πατρικὸ παλάτι,
καὶ τὸν ἔστείλανε νὰ μεγαλώσει
στὴν Ἰωνία, καὶ νὰ ξεχασθεῖ στοὺς ξένους.

Ἄ ἐξαίσιες τῆς Ἰωνίας νύχτες
ποῦ ἄφοβα, κ' ἑλληνικὰ ὄλωσ διόλου
ἐγνώρισε πλήρη τὴν ἡδονή.
Μὲς στὴν καρδιά του, πάντοτε Ἀσιανός·
ἀλλὰ στοὺς τρόπους του καὶ στὴν λαλιά του Ἕλλην,
μὲ περουνζέδες στολισμένους, ἑλληγοντυμένους,
τὸ σῶμα του μὲ μύρον ἰασεμοῦ εὐωδιασμένο,
κι ἀπ' τοὺς ὠραίους τῆς Ἰωνίας νέους,
ὁ πιὸ ὠραῖος αὐτός, ὁ πιὸ ἰδανικός.

Κατόπι σὰν οἱ Σύροι στὴν Καππαδοκία
μπῆκαν, καὶ τὸν ἐκάμαν βασιλέα,
στὴν βασιλεία χύθηκεν ἐπάνω
γιὰ νὰ χαρεῖ μὲ νέον τρόπο κάθε μέρα,
γιὰ νὰ μαζεύει ἀρπαχτικά χρυσὸ κι ἀσήμι,
καὶ γιὰ νὰ εὐφραίνεται, καὶ νὰ κομπάζει,
βλέποντας πλούτη στοιβαγμένα νὰ γυαλίζουν.
Ὅσο γιὰ μέριμνα τοῦ τόπου, γιὰ διοίκηση—
οὔτ' ἤξερε τί γέρονταν τριγύρω του.

Οἱ Καππαδόκες γρήγορα τὸν βγάλαν·
καὶ στὴν Συρία ξέπεσε, μὲς στὸ παλάτι
τοῦ Δημητρίου νὰ διασκεδάσει καὶ νὰ ὀκνεύει.

Μιὰ μέρα ὥστόσο τὴν πολλὴν ἀργία του
συλλογισμοὶ ἀσυνείθιστοι διεκόψαν·

θυμήθηκε ποῦ ἀπ' τὴν μητέρα του Ἀντιοχίδα,
 κι ἀπ' τὴν παλιὰν ἐκεῖνη Στρατονίκη,
 κι αὐτὸς βαστοῦσε ἀπ' τὴν κορώνα τῆς Συρίας,
 καὶ Σελευκίδης ἦτανε σχεδόν.
 Γιὰ λίγο βγήκε ἀπ' τὴν λαγνεία κι ἀπ' τὴν μέθη,
 κι ἀνίκανα, καὶ μισοζαλισμένους
 κάτι ἐζήτησε νὰ ραδιουργήσει
 κάτι νὰ κάμει, κάτι νὰ σχεδιάσει,
 κι ἀπέτυχεν οἰκτρὰ κ' ἐξουδενόθη.

Τὸ τέλος του κάπου θὰ γράφηκε, κ' ἐχάθη·
 ἢ ἴσως ἡ ἱστορία νὰ τὸ πέρασε,
 καί, μὲ τὸ δίκιο τῆς, τέτοιο ἀσήμαντο
 πράγμα δὲν καταδέχθηκε νὰ τὸ σημειώσει.

Αὐτὸς ποῦ ἐπάνω στὴν χρυσὴ μονέδα
 μιὰ χάρι ἀφῆκε ἀπ' τὰ ὄραϊα του νειάτα,
 ἀπ' τὴν ποιητικὴ ἔμορφιά του ἕνα φῶς,
 μιὰ μνήμη αἰσθητικὴ ἀγοριοῦ τῆς Ἰωνίας,
 αὐτὸς εἶν' ὁ Ὁροφέρης Ἀριαράθου.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΚΟΜΝΗΝΟΣ

Ὁ βασιλεὺς κύρ Μανουὴλ ὁ Κομνηνὸς
 μιὰ μέρα μελαγχολικὴ τοῦ Σεπτεμβρίου
 αἰσθάνθηκε τὸν θάνατο κοντά. Οἱ ἀστρολόγοι
 (οἱ πληρωμένοι) τῆς αὐτῆς ἐφλυαροῦσαν
 ποῦ ἄλλα πολλὰ χρόνια θὰ ζήσει ἀκόμη.
 Ἐνῶ ὅμως ἔλεγαν αὐτοί, ἐκεῖνος
 παληὸς συνήθειες εὐλαβεῖς θυμάται,
 κι ἀπ' τὰ κελλιά τῶν μοναχῶν προστάζει
 ἐνδύματα ἐκκλησιαστικὰ νὰ φέρουν,
 καὶ τὰ φορεῖ, κ' εὐφραίνεται ποῦ δείχνει
 ὄψι σεμνὴν ἱερέως ἢ καλογήρου.

Εὐτυχημένοι ὅλοι ποῦ πιστεύουν,
 καὶ σὰν τὸν βασιλέα κύρ Μανουὴλ τελειώνουν
 ντυμένοι μὲς στὴν πίστι τῶν σεμνότητά.